

โอกาสและจุดเปลี่ยนของชีวิต (นาง)

นางสาว ภิรมยา ศรีทาไทย

หนูเจ็บ.... หนูกลัว..... แล้วเสียงร้องของเด็กในยามค่ำคืนที่เจ็บปวดในโครงการนิวัตน์สู่ชีวิตใหม่ มูลนิธิดวงประทีป จังหวัดกาญจนบุรี ในช่วงแรกเจ้าหน้าที่ก็จะรีบเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเด็ก ค.ณ. นาง เด็กน้อยผู้นำสงสารนอนละเมอร้องไห้ให้ช่วย หลายครั้งที่เจ้าหน้าที่ต้องเข้าไปกอดเธอ ปลูกเธอให้ตื่นจากฝันร้าย

เมื่อย้อนเวลากลับไปเมื่อ 13 ปีก่อน ภาพของเด็กหญิงร่างเล็กผอมโซ ผิวคล้ำ ตามตัวมีรอยบุหรี่ยี่เป็นจุดเต็มไปหมด ใบหน้ากลม ตาคำเข้มน แต่อนิจจาตั้งจมูกของเธอขยุบเหมือนกับมีของแข็งมากระแทก จากคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่นำตัว ค.ณ. นาง มาฝากแม่ครูมิ่งพรและแม่ครูประทีป ความว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจพบเธอกำลังเดินเร่ขอทานอยู่ตามข้างถนน จึงนำตัวเธอมาฝากที่มูลนิธิฯ

หลังจากคุ้นเคยกับมูลนิธิดวงประทีปแล้ว ค.ณ. นางจึงเล่าว่า เธอและเด็กอีกหลายคนอยู่ในความควบคุมของแก๊งขอทานที่ไปหลอกเอาเด็กจากหมู่บ้านตามชายแดนมา และบังคับให้ขอทาน ถ้าขอเงินไม่ได้ตามกำหนดคือวันละ 500 บาท เธอก็จะถูกบุหรี่ยี่ตามตัว ทุกวันเธอต้องพยายามขอเงินและขอเงินจากผู้ใหญ่ชาย หญิง เธอต้องพยายามคือแบมือขอเศษสตางค์ ไม่ว่าฝนจะตกแดดจะออกร้อนหรือหนาว เธอต้องพยายามขอเงินให้ได้ตามที่หัวหน้าแก๊งกำหนด เพราะรอยบุหรี่ยี่แต่ละรอยที่จี้ลงบนเนื้ออ่อนๆของเธอมันเจ็บปวดแสบปวดร้อนเป็นอาทิตย์ๆ หลายครั้งที่แผลเกายังไม่ทันหาย เธอก็ถูกบุหรี่ยี่เป็นแผลใหม่อีกเมื่อเธอขอเงินไม่ได้ตามจำนวน และมีวันหนึ่งที่เธอไม่สบาย ลูกขึ้นไปกับกลุ่มขอทานที่กำลังจะออกจากบ้านไม่ไหว หัวหน้าแก๊งขอทานมีได้มีจิตเมตตาสักนิดว่าเธอกำลังไม่สบาย แต่กลับตรงเข้าหาเธอพุ่งหมัดเข้าใส่เธอที่ดั้งจมูก เธอร้องวิ๊ดเหมือนโลกกำลังจะดับ แต่หัวหน้าแก๊งก็อุตปากเธอ เลือดทะลักเต็มไปหมด มันตะโกกใส่เธอล้ำเธอร้องจะฆ่าให้ตาย เธอต้องหยุดร้องแต่ในใจของเธอยังร้องไม่หยุดจนเธอโดนางกล่าวถึงความรู้สึกที่ไม่เคยลืมตราบเท่าทุกวันนี้ก็คือ“เธอได้รับไออุ่นจากอ้อมกอดแรกของแม่ครูประทีปที่สวมกอดเธอในวันที่ไปรับนางมาจากสถานีตำรวจท่าเรือ” เพราะตั้งแต่เกิดมานางไม่เคยได้รับความอบอุ่นเช่นนี้มาก่อนเลย ใบหน้าของนางอ้อมเอมไปด้วยรอยยิ้มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขและความหวัง ต่อจากนี้ความทุกข์และความขมขื่นที่เคยเกิดขึ้นในอดีตอันเลวร้ายที่ผ่านมากจะผ่านไปเหมือนฝันร้าย หลังจากนั้นนางได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในครอบครัวที่แสนอบอุ่นนั่นคือ “โครงการสู่ชีวิตใหม่ กาญจนบุรี” ซึ่งขณะนั้นเธออายุได้ 6 ปี ทุกๆวันนางใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนๆและได้รับความรักความเข้าใจจากคุณครู เพื่อน ไม่นานนางได้มีโอกาสสวมชุดนักเรียนไปโรงเรียนซึ่งนับเป็นครั้งแรกในชีวิต ถึงแม้ว่าจะไม่มีใบเกิด ไม่ได้รับสัญชาติไทยตามสิทธิที่มนุษย์ทุกคนพึงได้รับก็ตาม แต่มูลนิธิดวงประทีปก็ผลักดันติดต่อหน่วยงานราชการดำเนินการให้เธอได้รับสิทธิดังกล่าวตามกฎหมาย ขณะนี้นางมีอายุได้ 19 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ณ โรงเรียน

